ρεῖς πού ἀγαπᾶ καί θαυμάσε μέ τά πιό λαμπρά σημά στηρίζουν τήν ἐλπίδα πώς πάθειές μας θά βροῦν ὥς ς ἐνίσχυση, ἀφοῦ ὑποστηρίἀπόνα ἀνεπτυγμένο κοινό ρακολουθεῖ στοργικά τήν μας καί καταλαβαίνει πῶς λη τότε μόνον μπορεῖ νά ισθῆ στόν πολιτισμό μιᾶς ὅταν δίπλα στήν οἰκονομική ιεοδομική πρόοδό της ξέρει τά Γράμματα καί τίς Ἐπιμαζί μέ τούς ἀνθρώπους καλλιεργοῦν.

ΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥ-
) ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΗ

19 Ἰανουαρίου γίνεται τό γικό μνημόσυνο τοῦ Κερκυποιητῆ Λορέντσου Μαβίλη, πως εἶναι γνωστό, σκοτώθη-1912 πολεμώντας στό Δρί Ὁ γιορτασμός τοῦ ἀλησμόποιητῆ τῶν «Σονέττων» θά η ὅσο εἶναι δυνατό πιό τέ Θά ἀπαγγελθοῦν τά καλύτεήματα τοῦ Μαβίλη, συνθέπνευσμένες ἀπό τήν [illegible] καί θά μιλήση τέλος ά πάνω στή ζωή καί τό ἔργο ἐξαίρετος λογοτέχνης καί ς κ. Γεράσιμος Σπαταλᾶς. γο τοῦ κ. Σπαταλᾶ εἶναι εὐ ι γνωστό καί διακρίνεται σέ ά λογοτεχνικό καί σέ κριτικό στικό. Τό πρῶτο χαρακτηρία λεπτό καί βαθύ αἴσθημασμένο ἄτλα καί λαγαρό, καί ο — τό κριτικό — μιά σπαβρίθεια καί παρατήρηση συνένη μέ μίαν ἀπόλυτη εὐσυνεί Στό ποιητικό ἔργο τοῦ κ. η ὁ κ. Σπαταλᾶς ἔχει ἐγκύικά, τό σχολίασε μάλιστα καί ολόγισε σέ μιά τέλεια ἔκδον «Σοννέτων» πού κυκλοφότελευταῖα. Εἶναι λοιπόν ὁ ρμόδιος νά μιλήση γιά τό τοῦ Μαβίλη, ἀνάμεσα σ' ὅούς λογοτέχνες τοῦ τόπου ιί τό φιλότεχνο κοινό τῆς μας, πρέπει νά θεωρῆται σμένο, πού θ' ἀκούση τήν ένη Κυριακή τόν πιό εἰδικό ητή ν' ἀναπτύσση τό ἔργο λυκοῦ καί φιλοσοφημένου ή Κι' ὅλ' αὐτά μέσα σέ μιά υκτική κ' ἱερή ἀτμόσφαιρα ισύνου, πού ταιριάζει νά γίνε ηθινό κι' αὐθόρμητο σ' αὐ πού ἀφιερῶσαν τή ζωή τους άμματα καί τά μεγάλα ἰδανι ταν περπατοῦμε καί πλατύνου λεωφόρο τοῦ πολιτισμοῦ πρέ σταματοῦμε κάποτε καί ν' υμε τή ματιά μας νά πλανη εὐλάβεια πρός τά πίσω ού οἱ μεγάλες μορφές τῆς ατικῆς ἱστορίας μας μοχθήαί θυσιάστηκαν νά πρωτανοί τήν πρώτη ἀρχή. Ἡ ἀνάγκη εἶναι ἀκόμη πιό ἐπιτακτική νέα γενεά, πού ἡ τέλεια τῶν περασμένων φρονημα περισσότερο τό χαρακτῆρα αί φωτίζει ἀσφαλέστερα τίς θύνσεις της. Αὐτή ἡ σκέψη δήγησε τόν περασμένο Σερη στή Σκιάθο ὅπου κάνα μνημόσυνο τοῦ Παπαδιαμάντη ὑτή μᾶς ἐμπνέει καί τώρα νά ντρωθοῦμε τήν ἐρχομένη Κυ σ' ἕνα φιλολογικό μνημόσυ-ῦ Μαβίλη, ὅπου θ' ἀναλυθῆ ή καί θά γνωριστῆ τό ἔργο υνθετικό καί ξεχωρισμένα

Ω ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΜΑΣ

ξαιρετική εὐχαρίστηση διαβάσαμε τό θερμό σχόλιο, πού εἶχε καλωσύνη νά ἀφιερώση τό ιμπρό περιοδικό «Πνευματική ή» γύρω ἀπό τήν κίνηση τῆ ντροφιᾶς μας. Τέτοιες ἐκδηλώσεις μᾶς συγκινοῦν ἰδιαίτερα καί μᾶς συγχωρήσουν γιά τό λό τοῦτο οἱ ἀναγνῶστες μας τήν εριφάνεια, νά ἀναδημοσιεύσου τό τοῦσιο τόσο ἐπαινετικό ἀπόκομμα τοῦ ζοχου καί ζωντανοῦ περιοδικοῦ :

ωρίς νά ἐκτιμοῦμε λιγώτερο ὡραῖες προσπάθειες καί εὐγενικούς ἀγῶνες τῶν λογικῶν σελίδων τῶν δια-

ὠμορφιά τῆς ζωντανῆς μας γλώσσας.

Η ΣΕΛΙΣ

....Καί τώρα, ἀφοῦ τόσο ἐξετιμήσατε τό τόλμημά μου αὐτό τοῦ 1900, ἄν δέ λαθεύω, ὀφείλω νά σᾶς κατατοπίσω γενικά (διότι ἡ τωρινή γενιά τό ἀγνοεῖ) τό πῶς καί διατί ἔγραψα τή δικαστική αὐτή ἀπόφασή μου στή δημοτική γλῶσσα. Ὁ Βόλος ἀπό τήν ἐποχή ἐκείνη εἶχε μια κοινωνία μορφωμένη, ἡ δέ νεολαία της ἐκινεῖτο καί ἐπαθιαίνετο γιά τό ζήτημα τῆς γλώσσας τοῦ λαοῦ. Πρό πάντων εἰς τή λέσχη τοῦ Βόλου ὅπου ἐσύχναζε τι πιό ἐκλεκτό εἶχεν ἡ κοινωνία. Μέσα ἐκεῖ μιά [illegible] κρατοῦσε ἡ συζήτηση [illegible] τό γλωσσικό ζήτημα, [illegible] γλωσσαμύντορες (καί ἦσαν τότε οἱ μακαρίτες δικηγόροι Μπουφίδης καί Αἰγιαλείδη, [illegible] ἀπό τή πολυκαιρία [illegible] καί κατεξευτέλιζαν τή [illegible] γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Π[illegible] τό ὁποῖο [illegible] ἕνα [illegible] νά λάβω [illegible] στή συζήτηση. [illegible] τῶν [illegible] ὑπεστήριζα [illegible] τό [illegible] [illegible] καί [illegible] ἔξι, [illegible] γενικά [illegible] θήματα [illegible] ζωῆς τοῦ [illegible], ὥστε καί δικαστικές ἀποφάσεις [illegible] τόσα ζητήματα τοῦ βίου των, [illegible] νά γραφοῦνε στή δημοτική γλῶσσα χωρίς ν' [illegible] τό νομικό (ἐπιστημονικό) [illegible] ἡ [illegible] τοῦ [illegible] φωνᾶ. Τή γνώμη αὐτή μου [illegible] ἐπολέμησαν μέ [illegible] ἐπιχειρήματα [illegible], ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ εἶναι φτωχή καί [illegible] ἀνάπτυξη καί [illegible] ἐπιστημονικά [illegible], ὑπεσχέθηκα ὅτι θά τούς ἀποδείξω τό ἐναντίο γράφοντας καί δημοσιεύοντας ἐπίσημος μέ ὅλους τούς νομίμους τύπους ἀπόφαση δικαστική στήν ὁποία θά ἦτανε εἰσηγητής [illegible]. Ἔτσι ἔπαψε ἡ φανταστική συζήτηση κ' ἐγώ ἀπ' ἐκεῖ [illegible] βράδυ [illegible] καί [illegible] τήν [illegible] καί τή στιγμή πού θά μοῦ τύχαινε στά χέρια μιά δικογραφία μέ ἀντικείμενο ἕνα γενικό, κοινωνικό ζήτημα τοῦ λαοῦ ὥστε τό δημοτικό λεξιλόγιο νάχει πλ[illegible] στάδιο ἐφαρμογῆς Κ'

[illegible]

φόρων ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων, θά μᾶς ἐπιτραπῆ ν' ἀναφέρουμε ξεχωριστά τή σελίδα τῆς ἐκλεκτῆς ἐφημερίδος «Θεσσαλία» τοῦ Βόλου. Δέν πρόκειται μόνο γιά τά τόσο διαλεχτά, τά μελετημένα, τά τά σοβαρά περιεχόμενά της, [illegible] ζουν μέ προσοχή καί μέ σύστημα ὅλους τούς κλάδους τῆς διανοήσεως πρόκειται συγχρόνως γιά τήν πλατύτερη καί θετικώτερη δράση, πού συντελεῖται κι' ἀναπτύσσεται πίσω ἀπό τή σελίδα αὐτή. Μιά ὁμάδα νέων ἐπιστημόνων, λογοτεχνῶν καί διανοουμένων, πού τούς ἑνώνει ἡ ἀγάπη κι' ἡ πίστη πρός τό Γράμματα καί τούς ἐμψυχώνει ἡ πνοή τοῦ πόθου μιᾶς ἀνώτερης δράσεως, ἔχει ἀφοσιωθῆ ἀπό καιρό τώρα σέ μιαν πλατειά πνευματική προσπάθεια, πού ἀποβλέπει στή μελέτη τῆς ἐπιτόπιας ἱστορίας, στήν προώθηση τῶν λαογραφικῶν μελετῶν, στήν καλλιέργεια τοῦ ἐπιστημονικοῦ καί καλλιτεχνικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Κοινοῦ καί στή δημιουργία γενικά μιᾶς ἀνώτερης πνευματικῆς ζωῆς. Γιά τούς ὡραίους αὐτούς σκοπούς ἐκτός ἀπό τη φιλολογική σελίδα, ὀργανώνουν διαλέξεις, ἐκδίδουν βιβλία ἱδρύουν σχολεῖον ἀναλφαβήτων, καταρτίζουν σειρές ἐκλαϊκευτικῶν μαθημάτων καί φροντίζουν γιά τήν ἵδρυση λαϊκῆς βιβλιοθήκης. Γιά τή ὡραία καί πλατειά αὐτή δράση τούς σφίγγουμε θερμά τό χέρι καί τούς εὐχόμαστε ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

πρέπει ἀπαραίτητα νά ὑπογραφῆ ἀπό τόν Πρόεδρο τοῦ Δικαστηρίου πού τήν ἐδίκασε, ἀλλοιώτικα εἶναι χαρτί ἄγραφο) τήν ἔδωσα στό Γραμματέα γιά νά τή δημοσιέψη, πρᾶγμα πού ἔγινε ἀμέσως, δηλ. καταχωρήθηκε στό βιβλίο τῶν ἀποφάσεων καί πῆρε τόν ἀριθμό της. Ἅμα ἔγιναν αὐτά, ἐγώ τραβήχτηκα ἀπό τή μέση χωρίς νά εἰπῶ σέ κανένα φίλο μου τίποτε, ἀναμένοντας νά γνωσθῆ ἡ ἀπόφαση ἀπό τούς δικηγόρους τῆς δίκης. Καί πραγματικά ἔτσι ἔγινε. Ὁ δικηγόρος τῆς γυναίκας Γιάννη Παρθένης ἐπῆγε στό δικαστήριο, ἐδιάβασε τήν ἀπόφαση, ξαφνιάστηκε γιά τό λεχτικό της, κι' ἐπειδή ἦτανε ἀνταποκριτής τῆς «Ἀκρόπολη», ἀμέσως ἐτηλεγράφησε στήν Ἀθήνα τήν ἔκδοση μιᾶς δικαστικῆς ἀποφάσεως στή δημοτική. Ἡ «Ἀκρόπολη» ἐδημοσίεψε μέ [illegible] γράμματα τό τηλεγράφημα. Ξαφνιάζονται στήν Ἀθήνα οἱ δημοτικιστές, ἀναστατώνονται οἱ [illegible] μέ [illegible] Μιστριώτη [illegible] κι' ἀρχίζει ἔτσι μιά θύελλα πού ἔδ[illegible] Βόλο [illegible]! Ὁ [illegible] ἡ ὁ[illegible] μέ [illegible] σπίσ[illegible] ἦ [illegible] ὁ «Νουμᾶ» τοῦ [illegible]. Καί [illegible] δέν ἔγραψε δυό λέξεις [illegible] γιά τήν πράξη μου [illegible] «Σχολιο» [illegible] «Ἔθνος» [illegible] τό [illegible] μου [illegible] τῶν ἀ[illegible] Τό παράδοξο εἶναι ὅτι μεταξύ αὐτῶν ἐπρωτοστάτησαν οἱ κατόπιν ἐκλεκτοί δημοτικιστές λογογράφοι μας Καραχάλης καί Ζαχ. Παπαντωνίου! Τόν [illegible] ἐξατέλυσε ἐναντίο μου ὁ Μιστριώτης ζητήσας ἀπό τό ὑπουργό τῆς Δικαιοσύνη τήν κεφαλή μου ἐπί πίνακι ὡς ὑβρίσαντος τά ἱερά τῆς Θέμιδος. Τοῦτον παρηκολούθησε ὁ τότε διαμένων στήν Ἀθήνα πρώην πρέσβυς ἀείμνηστος Ν. Μαυροκορδάτος. Ἔπειτα ἀπ' αὐτούς καί τόν Ἀθηναϊκό τύπο ἐπῆρε τό ζήτημα ὁ τύπος τῆς Πόλης «Νεολόγος» τοῦ Βουτυρᾶ. «Πρωΐα» καί λοιπές ἐφημερίδες) Σέ μιά μάλιστα ἀπ' αὐτές ἔδωσε συνέντευξη ὁ ἀείμνηστος Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ὁ ὁποῖο σάν πρόμαχος τῆς λόγιας παράδοσης τοῦ Βυζαντίου ἀπεδοκίμασε τήν πράξη μου ξεχνώντας, ὡς φαίνεται, ὁ εὐλογημένος, πῶς ὁ κλῆρος μέ τό γάλα τῆς λαϊκῆς γλώσσας ἐκράτησε τό ραγιά ἐπί τέσσερις αἰῶνες στήν πίστη καί τίς ἐθνικές του παραδόσεις! Καί ἕως ἐδῶ ἡ συζήτηση εἶχε φιλολογικό χαρακτῆρα ὥσπου ἔξαφνα ἐμφανίστηκε στό [illegible] τοῦ γλωσσικοῦ ἀγῶνα μέ ὅλο τό ὑπηρεσιακό του βάρος ὁ ἀνώτατος ἐπόπτης τῶν δικαστικῶν πράξεων, ὁ εἰσαγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου Γζ[illegible]όπουλος, πού ἐξαπέλυσε μιαν ἐγκύκλιο πρός ὅλους τούς εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους [illegible] γλῶσσαν [illegible] νά συντάσσωνται αἱ δικαστικαί πράξεις» [illegible] χρησιμο[illegible] καθαρευουσιάνικου. Ἐπειδή μάλιστα δέν ὑπῆρχε [illegible] πρός ὑποστήριξη τῆ δια[illegible] καί [illegible] νομοδιδασκάλου Β. Οἱ [illegible] Σημειώνω [illegible] ἡ ἐν ὑ[illegible] Γζιβ[illegible] [illegible] ἐφημερίδες [illegible] «Νουμᾶς» τη[illegible] κοινε. Ἐγώ [illegible] τῆς καταιγίδας αὐτῆς ἔμεινα ἀσάλευτος [illegible] τό πέρασμά της. Ὥσπου μιά μέρα οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀθήνας [illegible] [illegible] [illegible]

Ἡ συνέχεια εἰς τήν 4ην σελίδα

Τά μάτια σας τό τρομαγμένο σῆμα
ἐκπέμψαν, τοῦ κινδύνου.

—ο—

Θά πέφτατε—Ὦ τρελλός νά μήν ἁπλώσω
νά σᾶς κρατήσω στήν κακοτοπιά..—
Καί τά παπούτσια σας τά καφετιά
γλυστροῦσαν. Ὦ τρελλός νά μήν τό νοιώσω !..

—ο—

Ἕνα γελάκι... Ἐτρέχατε σκιαγμένη
μέ τό καπέλλο σας τό νουβωτέ.
Πῶς τρέμω... Ἄχ ! ἄν πέφτατε ; Ποτέ !
Πιστός κισσός σᾶς εἶχα ἐγώ φραγμένη.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΕΜΗΣ

ΑΓΗΝΩΡ ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

Βιογραφικό καί κριτικό σημείωμα

Ὁ Ἀστεριάδης εἶναι γέννημα καί θρέμμα τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου. Γεννήθηκε στή Λάρισα, μιά πόλη χτισμένη μέσα στόν κάμπο, μ' ἔντονο θεσσαλικό χρῶμα. Ὁ ρυθμός τῆς ζωῆς της κανονίζεται ἀπ' τήν εὐτυχία ἤ τήν ἀπορία τῶν σιτηρῶν πού εἶναι μοναδικό σχεδόν προϊόν τῆς γῆς αὐτῆς. Οἱ χωρικοί μέ τήν τοπική ἐνδυμασία καί τή φυλάγυρη σέ φωνήεντα προφορά γεμίζουν τούς στενούς δρόμους της. Τό πιό ψηλό της σημεῖο τό «Φρούριο» προσφέρει στά μάτια τοῦ ἐπισκέπτη τή μαγεία τῆς ἀπεραντωσύνης τοῦ θεσσαλικοῦ κάμπου. Τά χωράφια — χρυσαφένια τό καλοκαίρι κι' ὁλοπράσινα τήν ἄνοιξι τήν ἀγκαλιάζουν ἀπό παντοῦ Καί τό ποτάμι — ὁ γαλήνιος Πηνειός—τῆς δροσίζει τά πόδια. Σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον ζῶντας ὁ Ἀστεριάδης δέ μποροῦσε παρά ν' ἀγαπήση τήν ὀμορφιά του. Κάθε λίγο τόν βλέπουμε νά ξαναγυρίζει νοσταλγικά στ' ἀγαπημένα του μέρη καί νά τά τραγουδάει. Ἀπό μικρός ἔνοιωσε τήν ἀνάγκη νά ἐκφρασθῆ μέ σχήματα καί χρώματα καί τό 1915 γράφεται στή Σχολή Καλῶν Τεχνῶν. Τόν καιρό ἐκεῖνο ἡ ἡγεμονία τοῦ Μονάχου πού ὄξραινε ἀπ' τόν καιρό τοῦ Ὄθωνα τήν καλλιτεχνική ζωή τῆς Ἑλλάδας — ἄρχισε νά καταρρέει. Ὁ ρωμαντισμός κι' ὁ ἀκαδημαϊσμός ἄρχισαν νά παραχωροῦν τή θέση τους στόν ἰμπρεσιονισμό καί στίς ἄλλες νεωτεριστικές τάσεις τῆς Τέχνης. Ὁ Παρθένης εἶχε γίνει πιά δεκτός στή Σχολή Καλῶν Τεχνῶν. Οἱ νέοι ζωγράφοι σπάζουν τήν παράδοση κι' ἀναθεωροῦν τίς παλιές ἀξίες τοῦ Μονάχου. Ξανοίγονται γιά νέους δρόμους Τήν ἀτμόσφαιρα αὐτή ἀναπνέει κι' ὁ Ἀστεριάδης. Νοιώθει τίς ἀνησυχίες τῆς ἐποχῆς του καί τίς κάνει δικές του. Πολύ γρήγορα κατορθώνει ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τίς ξένες ἐπιδράσεις πού εἶναι ἔκδηλες στά πρῶτα του καλλιτεχνικά βήματα. Ἐρευνητής ἀκούραστος ἀναζητάει διαρκῶς, δοκιμάζει νέα ἐκφραστικά μέσα, μά πάντα διαφαίνονται οἱ βασικές του ἀρετές : Τό αἴσθημα τοῦ ρυθμοῦ, ἡ ἀπλότητα τῆς γραμμῆς, ἡ εὐγένεια κι' ἡ εὐαισθησία. Τό χρῶμα του χωρίς μεγάλες μεταπτώσεις εἶναι ἕνα ἀβρότατο πιανίσιμο πού δημιουργεῖ ἐκλεκτότατη συγκίνηση.

Στήν ἀγαπημένη του Λάρισα πρωτοπαρουσιάζει τό ἔργο του. Ὕστερα στό Βόλο μαζύ μέ τό Βυτωρόπουλο Βώκο Γκέσκο κ.λ. Τήν πρώτη του ἔκθεση στήν Ἀθήνα ἡ κριτική δέχεται μ' ἐνθουσιασμό. Ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ὁ Δ. Κόκκινος, ὁ Φ. Πολίτης, τονίζουν τίς ἀρετές τοῦ νέου ζωγράφου πού εἶναι ὅλο δύναμη καί πνοή. Ἀπ' τό 1930 ἀνήκει στήν ὁμάδα «Τέχνη». Στήν πρώτη ἐμφάνιση τῆς ὁμάδας αὐτῆς γράφει γιά τόν Ἀστεριάδη ὁ Παπαντωνίου : «Γάλαντο λεπτό, δροσερό κι' εὐχάριστο τοῦ ὁποίου στοιχεῖον εἶναι ἡ χάρις». Ἡ χρωματική του λεπτότητα κι' ἁρμονία συνταιριασμένες μέ τήν ἔμφυτη τρυφεράδα του τόν ξεχωρίζουν ἀνάμεσα σέ πολλούς ἄλλους. Τώρα πιά ξεκαθαρίζει ὁ δρόμος του πού ὅμως εἶναι ἄγνωστο πού βγάζει. Στά τοπεῖα του πνευματοποιεῖ τά στοιχεῖα τοῦ τόπου, τ' ἀγκαλιάζει μ' ἕνα ἀβρό φῶς κι' ἀπαλύνει τά χρώματα σά νά τά σκεπάζει ἐλαφρότατη ὁμίχλη. Χωρίς ἔντονα ἐφφέ κα! χρωματικά ξεφωνητά συναρπάζει τό θεατή καί τοῦ γεμίζει τήν καρδιά μέ μιάν ἀπέραντη γαλήνη. Τά ἀπέριττα ζωγραφικά ταμπλώ του εἶναι ἕνα ξεκούρασμα τοῦ σημερινοῦ ταραγμένου ἀνθρώπου.

Τό 1935 ἐκθέτει πάλι στή Λάρισα, ὕστερα στήν Ἀθήνα καί γιά πρώτη φορά τά ἔργα του δέχονται τό φῶς τῆς Βενετιᾶς, τῆς Βενετιᾶς τοῦ Τισιανοῦ Ἕνα χρόνο ἀργότερα τόν δέχεται ἡ Βιέννη. Στήν ἐμφάνισή του αὐτή— ὁμαδική βέβαια — μ' ἐξαιρετική εὔνοια μιλάει ἡ κριτική της. Καί πέρυσι ἐκθέτει στή Σόφια.

Ὁ Ἀστεριάδης εἶναι ἕνας ποιητής. Στό τοπεῖο ἤ στό γυμνό, στή νεκρή φύση ἤ στό πορτραῖτο μιά λεπτότατη ποιητική πνοή δονεῖ τόν πίνακα.

Ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ἔργου τοῦ Ἀστεριάδη κατέχουν οἱ ἁγιογραφίες. Στό προηγούμενο φύλλο μας δημοσιεύσαμε ἕνα κομάτι ἀπ' τίς θαυμάσιες τοιχογραφίες τῆς Ἐπισκοπῆς Τεγέας. Τά ψηφιδωτά τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου εἶναι δικά του σχέδια ἐκτελεσμένα ἀπ' τή δεσποινίδα Βοΐλα. Μά ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα κομάτι τῆς δράσης τοῦ κ. Ἀστεριάδη πού γι' αὐτό θά μιλήσω ἄλλη φορά : Οἱ ἐκδόσεις του.

ΚΙΤΣΟΣ Α. ΜΑΚΡΗΣ

Ἐκυκλοφόρησε ἡ πρώτη ἔκδοση τοῦ Συλλόγου «Οἱ Φίλοι τῶν γραμμάτων» μέ τίτλο : **«Τά λείψανα καί ἡ ἱστορία τῶν ἀρχαιων πόλεων τῆς περιοχῆς τοῦ Βόλου»** Συνοδεύεται καί μέ παράρτημα γιά τήν ἱστορία τοῦ συγχρόνου Βόλου καί τῶν χωριῶν τοῦ Πηλίου. Εἶνε ἡ πολύτιμη ἱστορία τοῦ τόπου μας γραμμένη ὕστερα ἀπό μελέτη ὅλης τῆς δικῆς μας καί ξένης βιβλιογραφίας γιά τήν ἱστορία τοῦ Βόλου πού ἔκαμε ὁ βολιώτης ἀριστοῦχος φιλόλογος κ. Ν. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ. Εἶνε τό βιβλίο πού πρέπει νά βρίσκεται στή βιβλιοθήκη κάθε μορφωμένου ἀνθρώπου. Πωλεῖται σέ ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα.